Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 678/2015
27.08.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиље Ј.В. из А., чији је пуномоћник Љ.Б., адвокат из А., против туженог СТР З.ј., предузетник Ж.М. из А., чији је пуномоћник И.К., адвокат из А., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3927/13 од 04.12.2014.године, у седници већа одржаној 27.08.2015.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3927/13 од 04.12.2014.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, Судска јединица у Аранђеловцу П1 1674/11 од 19.09.2013.године, у првом ставу изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је решењем послодавца о отказу уговора о раду од 22.03.2011.године тужиљи незаконито престао радни однос код туженог, те да се тужени обавеже да тужиљу врати на рад. У ставу другом изреке обавезана је тужиља да туженом плати износ од 66.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3927/13 од 04.12.2014.године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог закона и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („ Службени гласник РС“, бр. 55/14) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У ревизији се одређено не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се може изјавити ревизија.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеним чињеницама тужиља је била у радном односу на неодређено време код туженог по уговору о раду од 16.01.2008.године на радном месту помоћник радника са пуним радним временом. Према Правилнику о систематизацији радних места, унутрашњу организацију код послодавца чине послодавац-власник, главни пословођа, трговац-касир, помоћник продавца, а у издвојеном делу ван седишта пословођа и трговац-касир. Правилником о раду туженог у члану 66. утврђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако за то постоје оправдани разлози који се односе на његову радну способност, његово понашање и потребе послодавца, са таксативно набројаним отказним разлозима. Решењем туженог о коришћењу годишњег одмора од 01.12.2010.године, тужиљи је утврђено коришћење годишњег одмора за 2010.годину у трајању од 20. дана као и да ће тужиља други део годишњег одмора користити од 26.02. до 21.03.2011.године. Тужени је сачинио упозорење од 24.02.2011.године, у коме је констатовано да је дана 24.02.2011.године утврђено да је тужиља извршила повреду радне дисциплине тако што је у току рада свакодневно у периоду од 20 дана, несавесно, немарно и неблаговремено извршавала радне обавезе, није поштовала купце и послодавца, ометала је друге запослене у обављању послова, те су се стекли услови за отказ уговора о раду, с тим што је у упозорењу наведено да неће бити донето решење о отказу уговора о раду осим уколико у наредном периоду тужиља поново не буде поштовала радну дисциплину и учини другу повреду радне обавезе, у ком случају ће јој уговор о раду бити отказан без поновног достављања упозорења. Упозорењем се тужиља позива да се у року од 5 дана од дана пријема истог писмено изјасни на наводе из упозорења. На упозорењу је констатовано да су сведоци да је тужиља одбила да прими упозорење Р.Л.Ћ. и М.И., поред које констатације стоје потписи наведених сведока. На упозорењу је констатовано да је исто истакнуто на огласној табли дана 25.02.2011.године. Наведено упозорење тужени је покушао да уручи тужиљи у просторијама послодавца, којом приликом је тужиља одбила да потпише пријем упозорења, али је хтела да узме исто. Тужени јој није дао писано упозорење јер није хтела да потпише пријем истог, већ је упозорење истакао на огласну таблу. Конкретном приликом тужиља се по сопственом казивању упознала са садржином спорног упозорења утолико што га је прочитала, можда не у целости, видела је да на истом стоји

датум 24.02.2011.године, да великим словима пиште упозорење и да пише да је реч о прекршају радне дисциплине. На основу изведених доказа је утврђено да се на тужиљу жалила купац М.Т., јер тужиља у неким случајевима није хтела да јој откуца рачун, а тужиља се и према туженом послодавцу понашала непримерено, јер му је на његову примедбу да има доста чоколаде којој је истекао рок употребе, а коју је требало ставити у промет по јефтинијој цени, тужиља одговорила да је безобразан, да њу то не интересује и да врши мобинг над њом. Решењем о отказу уговора о раду од 22.03.2011.године тужиљи је отказан уговор о раду од 16.01.2008.године због непоштовања радне дисциплине, зато што је несавесно и немарно извршавала радне обавезе, због непоштовања купаца и послодавца, као и због тога што је ометала друге запослене у обављању послова са позивом на одредбу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбен захтев тужиље одбили.

Тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време по уговору о раду од 16.01.2008.године на радном месту помоћног радника са пуним радним временом. Решењем о отказу уговора о раду од 22.03.2001.године тужиљи је отказан уговор о раду од 16.01.2008.године због непоштовања радне дисциплине на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. На основу изведених доказа и оценом тих доказа, правилан је закључак нижестепених судова да је решење о отказу уговора о раду од 22.03.2011.године законито. У поступку је утврђено да тужиља није поштовала радну дисциплину, па јој је правилно отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Тужени је тужиљи правилно доставио писмено упозорење о отказним разлозима у смислу одредбе члана 180. и члана 185. став 2, 3. и 4. Закона о раду, чиме јој је омогућена одбрана. Како је решење о отказу уговора о раду тужиљи законито, тужени није у обавези да тужиљу врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, па се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Врховни касациони суд је ценио навод у ревизији тужиље да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 180. и члана 185. Закона о раду када је закључио да је упозорење правилно достављено тужиљи. Из утврђених чињеница произлази да је тужиљи покушана достава упозорења о постојању разлога за отказ у пословном простору туженог, да је тужиља прочитала текст упозорења у битном, али да није хтела да потпише пријем упозорења, због чега је упозорење истакнуто на огласну таблу. Тужиља је писани текст упозорења прочитала, имала је сазнања да се ради о упозорењу да су наступили разлози за отказ уговора о раду због повреде радне дисциплине-непримереног понашања на раду у периоду пре сачињавања упозорења, што значи да је тужиља имала сазнања да јој се на терет ставља повреда радне дисциплине, због кога се може отказати уговор о раду, те се о томе могла изјаснити у законом прописаном року, а што она није учинила. Из наведених ралога без утицаја је навод у ревизији тужиље да се из упозорења не може утврдити на кога се оно односи, као и навод да у упозорењу није на недвосмислен начин наведен основ за давање отказа и чињенице и докази који

указују на то да су се стекли услови за отказ. Упозорење са којим се тужиља упознала садржи све елементе из одредбе члана 180. став 2. Закона о раду, па је правилан закључак нижестепених судова да је упозорење донето у складу са одредбом члана 180. и достављено тужиљи у складу са одредбом члана 185. Закона о раду.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у ревизији тужиље, па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку нижестепених судова.

Врховни касациони суд, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, је ревизију тужиље одбио као неосновану.

Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.